

НАЧЕРТАНИЯТ КУРС

НА ЦЪРКВАТА В ОБРАЗОВАНИЕТО

От президент Дж. Рубен Кларк младши

НАЧЕРТАНИЕТ КУРС

НА ЦЪРКВАТА В ОБРАЗОВАНИЕТО

От президент Дж. Рубен Кларк младши

*Обръщение към религиозните ръководители
на Семинара и Института по време на лятно
обучение в Университета "Бригъм Йънг"
в Аспен Гроув, Юта, 8 август 1938 г.*

Подготвено от Образователната
система на Църквата

Публикувано от Църквата
на Исус Христос на светиите
от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Преработено издание

© 1992, 1994 г. на Intellectual Reserve, Inc.
Всички права запазени.
Осъвременено 2004 г.
Printed in the USA.

Одобрено на английски: 8/04.
Одобрено за превод: 8/04.
Превод на *The Chartered Course of the Church in Education*
Bulgarian

Скъпи колеги:

Малко неща си заслужават да бъдат прочетени втори път – редки са нещата с такова трайно качество, че да бъдат многократно четени и да продължават да вдъхновяват второ и трето поколение. Обръщението на президент Дж. Рубен Кларк “Начертаният курс на Църквата в образованието” спада към последната група и бе отпечатан отново, така че основните му принципи да могат да продължават да вдъхновяват и мотивират служителите на образователната система на Църквата.

Обобщението на президент Кларк за отговорностите на учителите към Църквата и тяхната мисия, и за духовните нужди на студентите е подходящо, разбираемо и вдъхновяващо.

Нека това ново издание ни напомня, че макар и прилагането им да изисква изключителна духовна сила и смелост, принципите, проповядвани от президент Кларк, остават сигурни и стабилни. Може би е време за всички нас, които преподаваме, да проверим отново къде се намираме и да видим дали аксиоматичните принципи и цели, изложени в “Начертаният курс”, се прилагат (или изпълзват) напълно.

С най-добри пожелания,
Канцеларията на Администратора

Като ученик се вълнувах от големия спор между онези двама титани, Уебстър и Хейн. Красотата на реториката им, величието на Уебстървата възвишена проява на патриотизъм, предсказанието за гражданската война, която ще настъпи за надмощие на свободата над робството, всичко това дълбоко ме разтърсваше. Спорът започнал по “резолуцията Фут” за обществените земи. Той се превърнал в обсъждане на големите фундаментални проблеми на конституционното право. Никога не забравих началния абзац на отговора на Уебстър, с който той връща отново в начална фаза този спор, отклонил се тъй много от посоката си. Този абзац гласи:

Г-н Президент, когато морякът е бил подхвърлян много дни в мрачно време и по непознати морета, той естествено се възползва от първото затишие на бурята, първия слънчев проблесък, за да измери географската ширина, на която се намира, и да прецени колко далеко от верния му курс са го отнесли стихииите. Нека следваме това благо-разумие и преди да продължим да плуваме по-нататък из водите на този спор, поне да можем да определим къде сме сега. Моля за прочит на резолюцията.

Сега бързам да изразя надеждата, че няма да помислите, че този случай е от типа Уебстър-Хейн, или че се считам за Дениъл Уебстър. Ако сте си помислили нещо подобно – кое да е от тях, сте направили огромна грешка. Признавам, че съм възрастен, но не чак колкото него. Но изглежда, Уебстър призовава към едно много важно действие за случаите, в които след странство из открито море или из пустошта трябва да се положи усилие за връщане в началния пункт, тъй че мисля, че ще ми простите, ако призова и в известен смисъл използвам същата процедура, за да изложа отново някои от най-отличителните и важни принципи на образованието в нашата Църква.

За мен тези принципи са следните:

Църквата е организираното свещеничество на Бог. Свещеничеството може да съществува без Църквата, но Църквата не може да съществува без свещеничеството. Мисията на Църквата е, първо, да учи, насърчава, помага и защитава отделния член в борбата му да води свършен живот материално и духовно, както е подчертано в Евангелието, “И тъй бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец” (Матей 5:48). Второ, Църквата трябва да поддържа, учи, насърчава и защитава материално и духовно членовете като група в техния живот според Евангелието. Трето, Църквата активно трябва да проповядва

истината, като призовава всички люде да се покаят и да живеят съобразно Евангелието, защото всяко коляно ще се преклони и всеки език ще се изповяда (вж. Мосия 27:31).

Във всичко това за Църквата и за всеки един от нас като отделни членове има две основни неща, които не бива да бъдат пренебрегвани, забравяни, променяни по смисъл или изоставяни:

Първо – че Исус Христос е Божият Син, Единородният на Отца в плътта, Създателят на света, Божият Агнец, Жертвата за греховете на света, Изкупителят за прегрешението на Адам; че Той е бил разпнат; че духът Му е напуснал Неговото тяло; че Той умрял; че бил положен в гробницата; че на третия ден духът Му се съединил с тялото Му, което отново станало живо; че Той бил вдигнат от гроба, възкресено същество, свършено Създание, Първият Плод на възкресението; че по-късно Той се възнесъл при Отца; и че благодарение на Неговата смърт и чрез и посредством възкресението Му всеки човек, роден на света от сътворението насам, ще бъде възкресен по напълно подобен начин. Това учение е старо като света. Иов заявява:

И, като изтлее след кожата ми това тяло, пак в плътта си ще видя Бога;

Когато сам аз ще видя, И очите ми ще гледат, и то не като чужденец (Иов 19:26–27).

Възкресеното тяло е тяло от плът и кости и дух, и Иов изрекъл голяма и вечна истина. На тези положителни факти и на всички останали задължително подразбиращи се в това отношение трябва да се вярва честно, с пълна сила, от всеки член на Църквата.

Второто от двете неща, на които трябва да вярваме с пълна сила, е че Отец и Синът действително и наистина са се явили на Пророка Джозеф като видение в горичката; че други небесни видения последвали за Джозеф и за други; че Евангелието и святото свещеничество наистина и фактически по заповед на Божия Син са възстановени на земята, където били загубени при вероотстъпничеството на първоначалната Църква; че Господ отново установил Своята Църква посредством Джозеф Смит; че Книгата на Мормон е точно това, което тя пророкува да е; че Пророкът получил много откровения за напътствие, изграждане, организация и насърчение на Църквата и членовете ѝ; че приемниците на Пророка, призовани от Бог подобно на него, са получавали откровения според нуждите на Църквата и че ще продължават да ги получават, докато Църквата и членовете ѝ, живеещи според истините, които вече

имат, ще се нуждаят от нови; че това е истинската Църква на Исус Христос на светиите от последните дни; и че нейните основни вярвания са законите и принципите, изложени в Символа на вярата. Тези факти също, всеки един от тях, заедно с всички неща, задължително подразбиращи се или следващи от казаното, трябва да останат неизменни, непроменени, без разводняване, извинение, апологетика или отбягване; те не могат да бъдат задоволително обяснени или укрити. Без тези две големи вярвания Църквата престава да бъде себе си.

Всяко лице, което не приема пълнотата на тези учения за Исус от Назарет или възстановяването на Евангелието и свящото свещеничество, не е светия от последните дни; стотици хиляди верни, богобоязливи мъже и жени, съставляващи голямата организация на Църквата, вярват в тези неща напълно и изцяло и подкрепят Църквата и нейните институции поради тази вяра.

Изложих тези неща, защото те са географската ширина и дължина на действителното местоположение на Църквата както в този свят, така и във вечността. Знаейки нашето истинско местоположение, можем да променим ориентирите си, ако те изискват промяна; можем да установим отново верния си курс. И тук мъдро можем да си припомним, че Павел казва:

Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет (Галатяните 1:8).

Връщайки се към примера с Уебстър-Хейн, привърших четенето на оригиналната резолюция.

Както вече казах, трябва да съобщя нещо за религиозното образование на младежите в Църквата. Ще обединя онова, което имам да казвам под две общи заглавия – студент и преподавател. Ще говоря много прямо, защото отминахме точката, където можехме да приказваме мъдро с двусмислени думи и мъгляви фрази. Трябва да кажем ясно какво имаме пред вид, защото е заложено бъдещето на нашата младеж и тук на земята, и в отвъдното, както и благосъстоянието на цялата Църква.

Младежта на Църквата, вашите ученици и студенти, в голямото си мнозинство са здрави по мисъл и дух. Проблемът е основно да ги опазим такива, не да ги превръщаме в такива.

Младежите на Църквата гладуват за нещата на Духа; те са жадни да научат за Евангелието и го искат чисто, неразводнено. Те искат да научат за принципите, които току-що изложих – за нашите вярвания; те искат да получат свидетелства за истинността им. Те не са неверници, а проучватели, търсещи истината. Съмнението не бива да бъде посадено в сърцата им.

Голям е грехът и порицанието към всеки учител, който се съмнения във вярваща душа.

Тези студенти копнеят за вярата на бащите и майките си; искат я в нейната простота и чистота. Има наистина малцина, които не са видели проявите на нейната божествена мощ. Те желаят не само да бъдат наследници на тази вяра, но сами да са в състояние да я призовават на работа.

Те желаят да вярват в обредите на Евангелието; искат да ги разбират, дотолкова, доколкото им е възможно.

Готови са да разберат истината, която е стара като Евангелието и която е изразена от Павел (майстор на логиката и метафизиката, ненадминат от съвременните критици, които заклеият всички религии):

Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в Него? така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух.

А ние получихме не духа на света, но Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари (1 Коринтяните 2:11–12).

Защото тия, които са плътски, копнеят за плътското; а тия, които са духовни – за духовното (Римляните 8:5).

Прочее, казвам: Ходете по Духа и няма да угаждате на плътските страсти.

Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате.

Но ако се водите от Духа, не сте под закон (Галатяните 5:16–18).

Нашата младеж разбира също принципа, заявен в едно съвременно откровение:

Вие не може да съзрете засега с вашите природни очи замисъла на вашия Бог относно тези неща, които ще дойдат по-нататък, и славата, която ще последва след много изпитания (У. и З. 58:3).

Чрез силата на Духа нашите очи се отвориха и разумът ни се просветли, тъй че да видим и разберем Божиите неща...

И докато размишлявахме върху тези неща, Господ се докосна до очите на разума ни и те се отвориха, и славата Господна засяя наоколо.

И съзряхме славата на Сина от дясната страна на Отца, и получихме от пълнотата Му;

и видяхме светите ангели и онези, които са осветени пред престола Му, да се покланят на Бога и на Агнеца, които Му се покланят во веки веков.

И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последното от всички, което ние даваме за Него: Той е жив! Защото ние Го видяхме, тъкмо от дясната страна на Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца, че чрез Него, и посредством Него, и от Него световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии.

И докато ние бяхме все още в Духа, Господ ни заповяда, че трябва да запишем видението (У. и З. 76:12, 19–24, 28).

Тези студенти и ученици също са готови да разберат какво е имал пред вид Моисей, когато заявява:

Но сега моите собствени очи съзряха Бог; не естествените ми очи, а духовните ми очи, понеже естествените ми очи не биха могли да видят, защото аз щях да залинея и да умра в Неговото присъствие. Но славата Му беше върху мен и аз видях лицето Му, защото бях преобразен пред Него (Моисей 1:11).

Тези ученици и студенти са готови да повярват и да разберат, че всички тези явления са въпрос на вяра, не могат да бъдат обяснени или разбрани от никой процес на човешката логика и вероятно от никой опит на познатите ни физични науки.

Тези ученици и студенти (да обясним нещата накратко) са готови да разберат и повярват, че съществува физически свят и духовен свят; че явленията от физическия свят не обясняват явленията от духовния свят; че явленията от духовния свят не могат да бъдат разбрани и схванати чрез явленията от физическия свят; че не можете да обясните рационално явленията на Духа, защото първо те не са достатъчно познати и изучени, и, второ, защото ограниченият мозък и разум не могат да схванат и обяснят безкрайната мъдрост и висшата истина.

Тези ученици и студенти вече знаят, че трябва да са “честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и (добри) към всички хора” и че “ако има нещо добродетелно, хубаво или достойно за похвала, ние го търсим” (Символът на вярата 1:13) – на тези неща те са учени от самото им раждане. Те следва да бъдат насърчавани по всички подходящи начини да вършат нещата, за които знаят, че са истинни, но не се нуждаят от едногодишен курс на обучение, който да ги накара да повярват в тях и да ги научат.

Тези ученици и студенти напълно чувстват безсмислието на проповеди, които биха превърнали евангелския план в обикновена етична система. Те знаят, че Христовите учения са във висша степен етични, но също и че са нещо повече от това. Те ще видят, че нравствеността се отнася основно към деянията в този живот и да превърнем Евангелието в обикновена етична система е да признаем недостиг на вяра, ако не и неверие в другия свят. Те знаят, че евангелските учения не само засягат този живот, но и живота, който ще дойде с крайна цел спасението и възвисяването.

Тези ученици и студенти гладуват и жадуват за правдата, както бащите им преди тях, жадуват за свидетелство за нещата на Духа и отвъдното, и знаейки, че не може рационално да

се обясни вечността, търсят вяра и знанието, което следва вярата. Те чувстват чрез Духа, който имат, че търсеното от тях свидетелство е породено и подхранено от свидетелството на другите, и да получат това търсено от тях свидетелство, живо, парещо и честно свидетелство на праведен богобоязлив човек, че Исус е Христос и че Джозеф Смит бил Божий пророк, струва колкото хиляди книги и лекции, целящи да принизят Евангелието до етична система или опитващи се рационално да обяснят безкрайността.

Преди две хиляди години Учителят казал:

Има ли между вас човек, който, ако синът му поиска хляб, ще му даде камък?

или, ако му поиска риба, ще му даде змия? (Матей 7:9–10).

Тези студенти, родени в завета, могат да разберат, че възрастта, зрелостта и интелектуалното обучение не са по никой начин или в никаква степен необходими за общуване с Господ и Неговия Дух. Те знаят историята за младия Самуил в храма, за дванадесетгодишния Исус, който смутил законоучителите в храма, за Джозеф, видял Бог Отец и Сина на 14 години в едно от най-славните видения, съзирани някога от човек. Те не са като коринтяните, за които Павел казва:

С мляко ви храних, не с твърда храна; защото още не можехте да го приемете, а и сега още не можете (1 Коринтяните 3:2).

Те са по-скоро като самия Павел, когато заявил на същите коринтяни:

Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствах, като дете разсъждавах; откакто станах мъж, напуснал съм детинското (1 Коринтяните 13:11).

Като идват при вас, тези ученици и студенти духовно работят за узряване, което ще постигнат рано, ако просто им давате подходящата храна. Те идват при вас, имайки духовно знание и опит, които светът не познава.

Толкова за вашите ученици и студенти и за това какво са те, какво очакват и на какво са способни. Казвам ви нещата, които някои от вас, учители, сте ми казвали, и които много от вашите младежи са ми казвали.

Мога ли сега да кажа няколко думи на вас, учители? На първо място нямаше да има нито причина, нито претекст за нашето религиозно обучение в Църквата и за средствата и институциите за обучение, ако не беше необходимо младежта да бъде учена и обучавана на евангелските принципи, включвайки там двата важни елемента, че Исус е Христос и че

Джозеф бил Божий пророк. Преподаването на една етична система не е достатъчно основание да провеждаме семинарите и институтите си. Голямата обществена образователна система преподава етика. Студентите в семинарите и институтите следва, разбира се, да бъдат учени на обичайните норми на добър и праведен живот, защото те са част, и то съществена, на Евангелието. Обаче там участват великите принципи на вечния живот, свещеничеството, възкресението и много подобни други неща, които надминават тези норми за добър живот. Тези велики основни принципи също трябва да бъдат преподавани на младежта; това са неща, които младежта иска да научи най-напред.

Първото изискване към учителя, за да преподава тези принципи, е лично свидетелство за тяхната истинност. Никакво количество време, прекарано в учене, никакво обучение, никакви научни степени не могат да заемат мястото на такова свидетелство, което е *sine qua non* (нещо без което не може – б.пр.) за учителя в образователната система на Църквата. Никой, който няма истинско свидетелство за истинността на Евангелието, както е открито и както вярват в него светиите от последните дни, и свидетелство, че Исус е Син Божий и Месия и че Джозеф Смит има божествена мисия – включително Първото видение в неговата реалност – такъв учител няма място в образователната система на Църквата. Ако има такъв, а аз се надявам и моля, че няма, той следва незабавно да се оттегли; ако специалният пълномощник по образованието познава такъв и той не се оттегли, пълномощникът следва да изиска оставката му. Първото Президентство очаква да бъде направено това съкращение.

Това не значи, че бихме изгъдили такива учители от Църквата – съвсем не. Ние следва да работим с тях с обич, с пълно търпение и дълготърпение, та да ги спечелим за знанието, на което те имат право като богобоязливи мъже и жени. Но това определено значи, че църковните ни училища не могат да се ръководят от учители, които не са обърнати във вратата или не са получили свидетелство.

Все пак, самото притежаване на свидетелство не е достатъчно за вас, учители. Освен него вие трябва да имате едно от най-редките и ценни качества на човешкия характер – морална смелост. Защото при липса на морална смелост да заявите свидетелството си то ще достигне до студентите тъй отслабено, че за тях ще е трудно, ако не невъзможно да го разпознаят; духовният и психологически ефект от слабо и колебливо свидетелство ще бъде по-скоро вреден вместо помагач.

Постигащият целите учител в Семинара или Института трябва да има и друго рядко и ценно качество на характера, брат-близък на моралната смелост, често бъркан с нея. Имам пред вид интелектуалната смелост – смелостта да утвърждаваш принципи, мнения и вяра, които може не винаги да бъдат считани за хармонизиращи с подобно знание, научно или друго, което учителят или неговите колеги може да вярват че притежават.

Не са непознати случаи, когато хора с доказана вяра, заемащи отговорни постове, чувстват, че тъй като ако заявяват пълната си вяра, може да си навлекат присмеха на невярващите си колеги, трябва или да променят, или да обяснят своята вяра, или деструктивно да я намалят, или дори да се преструват, че са се отказали от нея. Такива хора са лицемерни спрямо колегите и събратята си по религия.

Достоен за съжаление (не за презрение, както биха решили някои) е мъж или жена, които веднъж получили истината и знаещи тази истина, считат за нужно да се откажат от нея или да правят компромис със заблудата, за да може да живеят със или сред невярващи, без да се изложат на тяхното неодобрение и присмех, както предполагат, че ще се случи. Това наистина е трагично, защото истината е, че подобни откази и укривания накрая довеждат тъкмо до наказанието, което слабовликът се опитва да избегне. Защото няма нищо, което светът да уважава и тачи повече от човек, който, имайки праведни убеждения, ги защитава при всякакви обстоятелства; и няма нищо, което да се презира повече от човек, който, имайки праведни убеждения, или се отклонява от тях, или ги изоставя или се отрича от тях. За светия от последните дни, който е психолог, химик, физик, геолог, археолог или какъвто и да е учен, да обяснява, тълкува погрешно, не изпълнява, отбягва или дори се отказва или отрича велики основни учения на Църквата, в която той претендира да вярва, е равносилно да мами разума си, да губи самоуважение, да носи мъка на приятелите си, да разбие сърцата и посрами родителите си, да петни Църквата и членовете ѝ и да загуби уважението и почитта на онези, които той е смятал по такъв начин да спечели за помощ и приятелство.

Моля се и се надявам да няма такива сред учителите в образователната система на Църквата, но ако има, високо или ниско в системата, те трябва да вървят по същия път, както и учителите без свидетелство. Преструвка, претекст, извъртане и лицемерие нямат и не могат да имат място в образователна-

та система на Църквата или в личността, грядяща и духовно издигаща нашите младежи.

Друго нещо, над което следва да се бди в институциите на Църквата, е следното: не бива да се допуска да запазват постовете на духовно доверие хора, които, бидейки самите необърнати във вярата, всъщност невярващи, се опитват да отклонят вярванията, образованието и дейностите на младежите ни и дори на нашите възрастни от пътеките, които трябва да следват, към други пътища на образование, вяра и дейности, които (макар да водят там, където невярващия би отишъл), не ни водят на места, където би ни завело Евангелието. Фактът, че това действа като мехлем за съвестта на невярващия, който ни води, е без значение. Това е най-грубо предаване на доверие; и имаме предостатъчно основание да мислим, че се е случвало.

Искам да спомена и нещо, което се случва в друг контекст, като предупреждение, че същото нещо може да се случи в образователната система на Църквата. При повече от един случай членовете на нашата Църква се налага да отиват на други места за специално обучение в дадени области. Те получават обучението, което се предполага да е последна дума, най-съвременното, *ne plus ultra* на съвременните изисквания; после се връщат обратно и ни го предписват, без да се замислят никак дали се нуждаем от него или не. Въздържа се да споменавам известни и, вярвам, добре познати инстанции от този вид. Не искам да наранявам ничии чувства.

Но преди да приложат последния писък на идеи в областта на мисъл, образование, дейност или каквото и да е, експертите трябва просто да спрат и да помислят, че колкото и изостанали да ни мислят, колкото и наистина да сме изостанали в някои неща, в други сме начело и затова тези модерни методи за нас могат да се окажат стари, ако не и изтъркани.

Във всичко свързано с обществения живот и дейност като цяло, с колективните обществени забавления и развлечения, със щателно организирано и грижливо ръководено богослужение, с позитивна, ясно очертана, развиваща вярата духовност, с активна, всекидневна, практична религия, с ясното и твърдо желание и с острата и осезаема необходимост от вяра в Бог, ние сме далеч в авангарда на крачещото напред човечество. Преди да пробват да ни заразят с нови идеи, експертите трябва да са така добри да преценят дали методите за стимулиране на обществен дух или за развиване на религиозни дейности сред групи, които са упадъчни и може би мъртви за тези неща, са

приложими при нас и дали усилията им да ни ги наложат не са по-скоро недодялан, дори груб анахронизъм.

Например, да прилагат към нашата духовно мислеща и религиозно будна младеж един план, изготвен за преподаване на религия на младежи, които нямат интерес и отношение към въпросите на Духа, би било не само провал в задоволяването на действителните ни религиозни нужди, но и би разрушило най-добрите качества, които нашата младеж притежава сега.

Вече посочих, че младежите ни не са деца в духовен план; те са на нивото на нормалната духовна зрялост на останалия свят. Да ги третираш като деца по дух, както светът би третираше същата възрастова група, е поради това и също така анахронизъм. Пак ще повторя, едва ли има млад човек, излизащ от вратите на вашия Семинар или Институт, който не е бил съзнателен наследник на духовни благословии, не е видял резултата от молитвата, не е бил свидетел на силата на вярата в изцеляване на болни, или не е съзрял духовни изблици, които светът като цяло днес пренебрегва. Не е нужно да се промъквате зад такъв духовно опитен млад човек и да шепнете за религия в ухото му; можете да застанете лице в лице с него и да разговаряте. Не е нужно да прикривате религиозните истини с плаща на светски неща; можете да му ги поднесете открито, в естествения им вид. Може да се окаже, че младежът се бои от тях не повече от вас. Няма нужда от постепенни подходи, приказки преди сън, глезене, покровителстване или кое да е друго детско средство за достигане до духовно неопитните и онези, които просто са духовно мъртви.

Вие, учители, имате велика мисия. Като учители вие сте на най-високия връх на образованието, поради което преподаването може да се сравнява с безценна стойност и дългосрочен ефект, що се отнася до човека, тъй като той е във вечността на вчерашния ден, в смъртността на днешния и в утрешното бъдеще. Не само времето, но и вечността са ваше поприще. Спасяване не само на вас самите, но и на всеки, който идва в очертанията на храма ви, е благословията, която търсите и която ще получите, изпълнявайки дълга си. Колко сияйна ще бъде вашата корона на слава, в която всяка спасена душа ще бъде инкрустиран скъпоценен камък!

Но за да получите тази благословия и да бъдете увенчани с тази корона, трябва, ще го повторя, да преподавате Евангелието. Нямайте друга функция и друга причина за присъствието си в образователната система на Църквата.

Вие имате влияние в чисто културни въпроси и във въпроси на изцяло светско знание, но, повтарям пак за изтъкване, главният ви интерес, вашата съществена и единствена задача е да преподавате Евангелието на Господ Исус Христос, както е било открито в тези последни дни. Трябва да проповядвате Евангелието, като ползвате за източници и справочници стандартните произведения на Църквата и словата на онези, които Бог е призовал да водят Неговите люде в тези последни дни. Не трябва да натрапвате своята лична философия, без значение дали сте на висок или нисък пост, какъв е източникът ѝ или колко приятна и рационална ви изглежда тя. Да правите това значи да имаме толкова различни църкви, колкото и семинари – и това е хаос.

Не бива, независимо от поста ви, да променяте ученията на Църквата или да ги изменяте да звучат различно от начина, по който са обявени във и от стандартните произведения на Църквата и от онези, които имат правото да обявяват мисълта и желанието на Господ пред Църквата. Господ заявява, че Той е “същият вчера, днес и навеки” (2 Нефи 27:23).

Настоявам да не изпадате в детинската грешка, тъй честа сега, да вярвате че просто понеже човек досега е обуздавал природните сили и ги е използвал за собствени нужди, истините на Духа са били променени или трансформирани. Жизнено важен и значим факт е, че завоеванията на човека над нещата от Духа не е вървяло редом с неговите завоевания над материята. Обратното понякога изглежда вярно. Способността на човек да разсъждава не съответства на способността му да разбира. Винаги помнете и ценете високо великата истина на застъпническата молитва:

А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил (Иоана 17:3).

Това е върховна истина; такива са всички духовни истини. Те не се променят от откриването на нов химически елемент, нова етерна вълна, нито от намаляване с няколко секунди, минути или часове на рекорд по бързина.

Вие не следва да преподавате светската философия, древна и съвременна, езическа или християнска, защото това е в попрището на обществените училища. Вашето единствено поприще е Евангелието, и то е безгранично в своята собствена сфера.

Ние плащаме данъци, за да поддържаме онези държавни институции, които функционират и работят, за да преподават изкуство, наука, литература, история, езици и така нататък, през цялата задължителна учебна програма. Тези институции са, за да вършат тази работа. Но ние използваме десетъците на Църквата, за да поддържаме образователната система на

Църквата, и те са белязани със свято доверие. Семинарите и Институтите на Църквата са, за да проповядват Евангелието.

Като споменавам тази функция отново и отново и със същата продължаваща настойчивост, както и досега, напълно разбирам, че изпълнението ѝ може да включва въпроса за “отделеното време” за нашите семинари и институти. Но той, разбира се, е ясен: Ако не можем да преподаваме Евангелието, ученията на Църквата и стандартните произведения в “отделеното време” за нашите семинари и институти, трябва да се откажем от това “отделено време” и да изработим друг план за извършване на евангелското дело в тези институции. Ако изработване на нов план не е възможно, ще се изправим пред изоставянето на семинарите и институтите и завръщането към академиите и колежите на Църквата. В светлината на развитието на нещата сега не сме сигурни, че изобщо е трябвало да се отказваме от последните.

Наясно сме по тази точка, а именно че не бива да се чувстваме оправдани да отпуснем следващия долар десятък за издръжка на нашите семинари и институти по религия, ако те не могат да бъдат използвани да учат на Евангелието по предписания начин. Десятъкът представлява твърде много труд, себеотрицание, жертва, твърде много вяра, за да бъде използван за безцветно обучение на младежта на Църквата в елементарна етика. Това решение и ситуация трябва да бъдат взети пред вид при обсъждането на следващия бюджет. Като казвам това, говоря от името на Първото Президентство.

Всичко казано за характера на религиозното обучение и резултатите, които поради самата природа на нещата трябва да последват неуспеха да се преподава правилно Евангелието, се отнася с пълна и еднаква сила към семинарите, институтите и всяка друга образователна институция, принадлежаща към образователната система на Църквата.

Първото Президентство честно моли за искрената помощ и сътрудничество на всички вас, мъже и жени, които от работата си на “огневата линия” знаят тъй добре важноста на проблема, пред който сме изправени и който живо и отблизо влияе на духовното здраве и спасение на нашите младежи и на бъдещото благосъстояние на цялата Църква. Нуждаем се от вас; Църквата се нуждае от вас; Господ се нуждае от вас. Не се възпирайте, нито отказвайте помощта си.

В заключение бих желал да отдам смирена, но искрена почит на учителите. След като съм преминал своя собствен

път в училището – средно училище, колеж и професионално училище, знам нещичко за трудностите и жертвата, които изисква то; но знам и какво е развитието и задоволството, които настъпват, когато стигнем до края. Тъй че стоя тук със знанието как много, вероятно повечето от вас, са стигнали до сегашното си място. Нещо повече, известно време опитах без успех да бъда учител, тъй че знам и чувствата на тези от нас, учителите, които не са постигнали първа степен и трябва да останат в по-ниските класове.

Зная какъв е сегашния размер на реалното възнаграждение, което получавате и колко малко е то – твърде, твърде малко. Бих желал с цялото си сърце да го направим по-голямо, но разходът за образование на църковните средства вече е тъй голям, че честно трябва да кажа – няма близки перспективи за подобрене. Бюджетът ни за тази учебна година е 860 000 щатски долара или около 17 % от предвижданите общи оперативни разходи за цялата Църква, включително общата администрация, колове, райони и мисии за всички нужди, включително за благосъстояние и благотворителност. Наистина ми се ще да вярвам, че просперитетът на хората ще бъде тъй голям, че те да могат и със сигурност да плащат десетъци, достатъчни да ни позволят да напредваме както досега.

Тъй че отдавам почитта си към вашето усърдие, лоялност, жертва, жаждата ви да служите на каузата на истината, вярата ви в Бог и Неговото дело и искреното ви желание да вършите нещата, които нашият ръкоположен ръководител и пророк ще поиска да направите. И настойчиво ви моля да не правите грешката да отблъсквате съвета на вашия ръководител, да не изпълните волята му или да откажете да следвате напътствието му. Давид от древността тайно отрязал само полата на Сауловата дреха, изричайки зова на едно измъчено сърце:

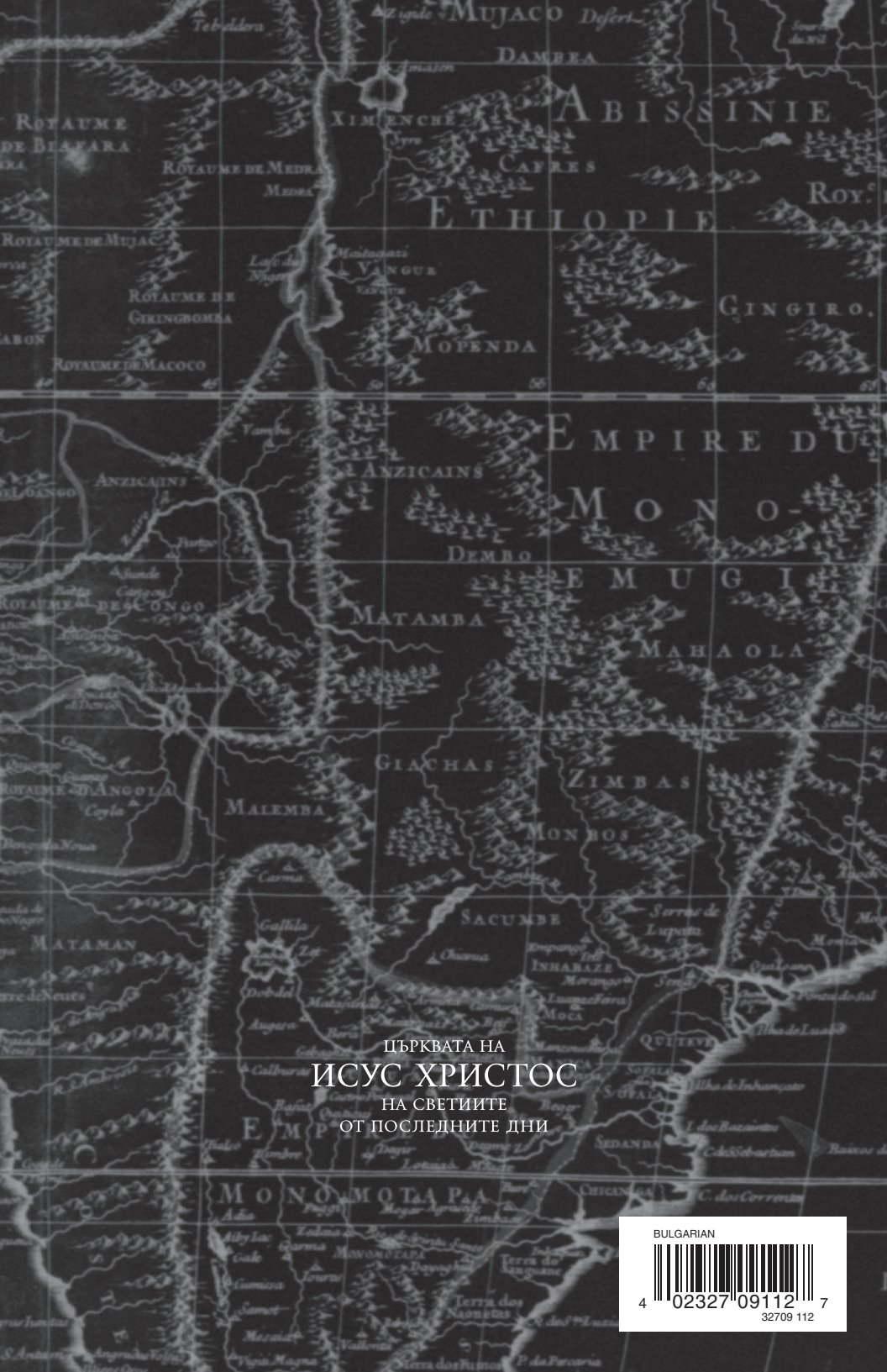
Да ми не даде Господ да сторя това на господаря си, Господния помазаник, да вдигна ръка против него; защото той е Господния помазаник (1 Царете 24:6).

Нека Бог ви благославя винаги в благородните ви стремления. Нека Той ускори разбирането ви, увеличи мъдростта ви, дари ви с търпение, милосърдие и сред всички най-ценни ваши таланти ви надари със способност да разпознавате духовете, та сигурно да познаете духа на праведността и неговата противоположност, когато те дойдат при вас. Нека Той ви даде достъп до сърцата на онези, които учите и после да помогне да разберете, че като влезете там, стоите в свети места, които не могат да бъдат нито осквернени, нито опетнени, нито чрез фалшиво или изопачено учение, нито чрез грешни постъпки. Нека Той обогати знанието ви с умение и

сила да проповядвате праведност. Нека вярата и свидетелствата ви растат и способността ви да ги насърчавате и подхранвате у другите стават по-големи всеки ден – всичко, на което младежта на Сион може да бъде учена, изграждана, насърчавана, ободрявана, те да не паднат край пътя, но да продължат до вечния живот, тези благословии да дойдат върху тях, вие също да бъдете благословени чрез тях. И моля всичко това в името на Този, Който умря, та да можем да живеем ние, Синът Божий, Изкупителят на света, Исус Христос, амин.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

BULGARIAN

4 02327 09112 7

32709 112